

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КРИЛАТИ ГОСТИ

chitanka.info

В семейството бяха всичко пет души — трима възрастни и две деца: Славчо, баба му, родителите му и по-малкото му сестриче Калинка. И те бяха като много други. В това село придойдоха късно през есента. Прекараха лоша зима. Отначало майка му и баба му честичко си поплакваха, но пазеха се да не ги види татко му, защото ги гълчеше, когато плачат. И бащата сам не беше много весел — все мълчеше, сучеше замислено мустаци и покашлюваше без кашлица.

Но дойдоха коледните празници и те, и хората от селото се поотпуснаха, развеселиха се. Пък и бяха се по-наредили вече. Стъкмиха си покъщнина, настаниха добитъка и не видяха кога почна слънцето да пригрява все по-топло и да застоява на синьото небе все по-дълго.

Една утрин Славчо излезе навън, намъкнал до уши високия си кожен калпак, и вместо студ сети като че ли някоя топла мека ръка го погали по лицето. Появл беше над равнината южен вятър, а от небето приличаше весело слънце. Татко му беше отдавна на двора. Той беше съблякъл връхната си дреха и притягаше колата и ралото; унесен в работа, той си подсвиркуваше с уста, за пръв път откакто бяха се преселили отсам. Славчо приближи тихо, чу го, като си подсвиркува, и сърцето му затуптя от скрита радост. А бащата се извърна, видя Славчо и се засмя:

— Ей, Славчо — извика му той весело, — виждаш ли, пролетта пристигна! Вика ни вече по нивите. Доста сме се вайкали залудо. Работа трябва, момчето ми, работа!

Когато Славчо стана на другия ден от леглото, татко му беше отминал в полето на оран. След малко и Калинка изскочи от къщи сънена. На улицата се събраха деца и от другите съседски дворове. Всички се радваха на топлото време и слънцето. А към обед за децата дойде още по-голяма радост. По едно време едно от децата беше вдигнало глава към небето и радостно се развика:

— Ей, гледайте нагоре! Щъркели! Щъркели идат.

Всички извиха глави нагоре. Наистина, високо по небето, загубени със слънчевите лъчи, се виеха на малко ято щъркели. Те обикаляха в кръг над селото, като слизаха все по-ниско. Подире се разделиха на двойки. Едни отлетяха, загубиха се, а други взеха да се спущат по дворовете.

Славчо беше много развълнуван. През зимата той често мислеше за родното си село и дом. Припомваше много неща, разпитваше старите. Така един ден той си спомни за щъркелите, които всяка година мътеха на покрива на техния обор.

— Бабо ма, ами какво ще правят нашите щъркели, когато си дойдат напролет и видят, че ние не сме вече там?

— Ех, баби — усмихна се старата жена, като прикри мъката си, — може и те да се преселят тук.

— Ами дали ще ни намерят? — обезпокои се детето.

— Ще ни намерят, чедо. За тях е лесно. От небето се вижда цялата земя...

Славчо беше запомнил думите на баба си, спомни си ги и сега и сърцето му затупка лудо.

„Ами ако наистина са пристигнали и нашите щъркели!“ — помисли той радостно.

В същото време чу шум от крила над себе си и догдето вдигне глава, един щъркел кацна на стария бряст в двора им. В двора им имаше стар бряст с пречупен дебел клон към върха. След малко до първия щъркел кацна и още един.

Славчо и Калинка се спуснаха към къщи и закрепяха:

— Бабо, мамо, тичайте да видите! Пристигнаха нашите щъркели!... Намерили ни! Кацнаха на бряста...

Двете жени изскочиха навън. Старата направи знак на снаха си и рече зачудено:

— Брей, горкичките, намериха ни чак тука! Добре ни дошли, мили гости! Ей ги, те са. Познавам женския — нали малко му е обвиснало дясното крило.

Но двете жени уж искаха да залъжат децата, а и на тях самите им се струваше, като че ли наистина са дошли техните щъркели.

Птиците останаха там до вечерта. Отлитаха, връщаха се и кацаха все на същото място. Тракаха с клюнове един срещу друг или дълго мълчаха, смешно замислени, като човеци.

— Бабо, защо тракат и допират човките си? — попитаха любопитно децата.

— Е, какво — разговарят се на щъркелски език; радват се, като ви виждат колко сте пораснали от лани досега.

Бащата се върна от нивата по здрач. Двете деца го пресрещнаха
вън, на улицата.

— Татко, полека влизай в двора, да не подплашиш щъркелите. Я
виж на бряста! Пристигнаха днес нашите щъркели. Намерили ни чак
тука...

Бащата влезе и се загледа към двете неподвижни сенки на
дървото. Подире помилва децата по главичките и полека изрече:

— Щом щъркелите дойдоха, сега вече всички сме си тук. Децата,
пазете да ги не разсърдите и пропъдите! Те са дошли да донесат
щастие на новия ни дом. Сполай им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.